

udgivet med støtte fra Det samfundsvidenskabelige Forskningsråd.

Peter Sørensen

Erik Christensen: *Venstrevejen i Ålborg. SF gennem 25 år.* (SP Forlag, 1984). 122 s.

SF's partiafdeling i Ålborg blev stiftet omtrent samtidig med partiet selv i februar 1959 og kan derfor fejre jubilæum sammen med det. I den anledning er der blevet udsendt et festskrift, som er traditionelt og solidt i opbygning og indhold. Det skildrer partiafdelingens udvikling fra arbejderparti med en klar overvægt af medlemmer fra LO-området til et bredere dækkende lønmodtagerparti, hvor en betydelig del af medlemmerne nu kom fra FTF og ACs område. Det er også historien om udviklingen fra vælgerforening til græsrodsarbejde. Ålborgafdelingen havde oprindeligt en klar overrepræsentation af arbejdere blandt medlemmerne i sammenligning med resten af partiet, flest ufaglærte, og den var frem til o. 1970 solidt knyttet til SF's højrefløj. Uroen og partisplittelsen i 1967 fik derfor ikke de store virkninger i Ålborg. Men 70'erne blev en urolig periode for afdelingen. Der stod strid omkring personen Henning Philipsen lokalt, men han blev i 1971 valgt til folketinget, og så var man af med ham, sådan da. Der blev atter uro omkring ham, og midt i 70'erne droppede man ham som folketingskandidat. Imidlertid var der begyndt at komme nye grupper i afdelingen, gymnasiaster (og efter starten af AUC også studerende og universitetslærere), rødstrømper, atomkraftmodstandere o.l. SF gennemlevede generelt et generations-, medlems- og holdningsskifte i disse år med en kraftig svækkelse af partiet til følge. Bunden blev nået 1975-77, da striden mellem

venstrefløj og larsenister var på sit højeste. Udgangen blev en sejr for venstrefløjen, mens larsenisterne forlod partiet, som derpå blev konsolideret og kom ind i en ny fremgangsperiode. Hele denne udvikling gjorde Ålborgafdelingen med, godt og vel endda. Fra en position som fast højrefløjsstøtte i 60'erne gled afdelingen fra slutningen af 70'erne over på venstrefløjen af partiet, der som nævnt i sig selv i forvejen var rykket til venstre.

Bogen har størst interesse lokalhistorisk, men giver en letlæst oversigt, som også formår at fastholde opmærksomheden hos ikke-lokale læsere. Der er en guds velsignelse af trykfejl, men kun en virkelig meningsforstyrrende: De polske arbejdere kæmper ikke for »statusafhængige fagforeninger« (s. 100), men for stats-uafhængige.

Jørgen Fink

Jørgen Møller: *Historieundervisningen i gymnasiet gennem de sidste 100 år.* (G.E.C. Gads forlag, 1983) 261 s., 97,60 kr.

Bogen er et resultat af det humanistiske forskningsråds initiativ »forskning om forskning«. Det skulle oprindeligt klarlægge den historiske forsknings gennemslagskraft i formidlingsfasen, og til dette formål fandt man gymnasieskolens lærebøger i historie særlig velegnede, ikke mindst når der blev lagt vægt på tiden efter ca. 1930.

Det har naturligvis ikke været nogen let opgave, og det er da også åbenbart, at forfatteren har haft svært ved at definere sin opgave. Metodisk har han på det nærmeste stået på bar bund, og det er vel forklaringen på den noget mekaniske løsning, han har valgt.

Efter en bredere behandling af gymnasieskolens læseplaner, diskussion af fagets funktion i skole og samfund, krav til undervisning m.m. følger bo-